

04-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – লক্ষ্য ৰূপী চাবোনেৰে আত্মাৰূপী মলিয়ন কাপোৰ পৰিষ্কাৰ কৰা, পৱিত্ৰতাৰ আচৰণ (মেনাৰ্ছ) ধাৰণ কৰা আৰু আনকো কৰোৱা”

*প্ৰশ্ন:- কোনটো যাদুবিদ্যা আটাইতকৈ উত্তম যাদুবিদ্যা আৰু কেনেকৈ?

*উত্তৰ:- ঈশ্বৰীয় যাদুবিদ্যা আটাইতকৈ উত্তম কিয়নো ইয়াৰদ্বাৰাই নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী, পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যায়। এই যাদুবিদ্যা পিতাইহে শিকায়। বাবাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে কেৱল অনুসৰণ কৰা তেতিয়া ৰজাৰো ৰজা হৈ যাবা। আত্মাক পৱিত্ৰ কৰিলে শৰীৰো পৱিত্ৰ লাভ কৰিব। পুৰণা শৰীৰ-মন-ধনৰ বীমা (ইস্যুওৰ) কৰি দিয়া তেতিয়া নতুন পাই যাবা। এনেকুৱা চুক্তি সংগম যুগত পিতাইহে শিকায়।

*গীত:- মনুষ্য আজি অন্ধকাৰত

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতৰ শাৰীটি শুনিলে। এফালে গোটেই দুনিয়া ভক্তি মাৰ্গৰ সকল। আনফালে, তোমালোক সন্তানসকল জ্ঞান মাৰ্গৰ। তেওঁলোকে ভক্তিৰ চিড়ি বগাই আছে আৰু তোমালোক সন্তানসকলে ভক্তিৰ চিড়িৰ পৰা নামা। সন্তানসকলে জানে আধাকল্প ধৰি ভক্তিৰ চিড়ি বগাবলগীয়া হয়। যিমানৈই ভক্তিৰ চিড়ি বগায় সিমানৈই তললৈ নামে। আকৌ যিমানৈই জ্ঞানৰ চিড়িত বগোৱা হয় সিমানৈই সংগতি লাভ হয়। ভক্তসকলো প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী হয়। পিছলৈ ব্যভিচাৰী হয় আৰু অৱশেষত একেবাৰে অন্ধশব্দলৈ গুছি যায়। একোকে বুজি নাপায়। তেওঁলোকে বিনতি কৰে, আমি ঘোৰ অন্ধকাৰত ডুবি আছো, সংগ্ৰহ অবিহনে ঘোৰ অন্ধকাৰ। গুৰুতো ইয়াত বহুত আছে, এতিয়া প্ৰকৃত গুৰু কোন? সাধু-সন্ত, মহাত্মা, ভক্ত আদি সকলোৱে সাধনা কৰে অথবা স্মৰণ কৰে। শাস্ত্ৰ, বেদ, উপনিষদ আদি অধ্যয়ন কৰে তথাপি কয় ভগৱান যেতিয়া আহিব তেতিয়া আমাৰ সংগতি হ'ব। সংগতি দাতাকহে পতিত পাৱন বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া আলোকলৈ আহিছা। পতিত পাৱন পিতাক জানা আৰু তেওঁক স্মৰণ কৰা। যিমানৈই সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব আৰু জ্ঞান ধাৰণ কৰিব, সিমানৈই তেওঁলোকৰ অজ্ঞান আন্ধাৰ বিনাশ হৈ যায়। আলোকলৈ আনোতা এজনেই পিতা। সেই বাবেই কোৱা হয় - যেতিয়া সংগ্ৰহৰে জ্ঞানৰ মলম লগাই, অজ্ঞান আন্ধাৰ দূৰ হয়। এয়া জ্ঞানৰ কথা। জ্ঞানৰ সৈতে যোগো আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বুদ্ধিযোগ নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত যুক্ত হৈ আছে। কিন্তু, তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি হোৱা। অন্য কোনো মনুষ্যৰ সৰ্ব শক্তিমান পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগ (সংযোগ) নাই। তোমালোকেও পিতাৰ সৈতে, মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি ধামৰ সৈতে যোগ লগাবলগীয়া হয়। মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ কাৰণেও দৈৱী আচৰণৰ প্ৰয়োজন। এই সময়ত সকলোৰে আচৰণ আসুৰিক। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ গুণ গোৱা হয়। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজস্বৰূপ, সত্য, চৈতন্য, আনন্দৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ। চিৰকালৰ বাবে। তেওঁৰ এই পদ অবিনাশী। অন্য কোনো মনুষ্যৰ অবিনাশী পদ হ'ব নোৱাৰে। যদিওবা তোমালোক এতিয়া জ্ঞানৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ হোৱা কিন্তু সেয়া সীমিত। পিতাই কয় – মই অসীমিত। তোমালোকক অসীমিত কৰিব নোৱাৰো। নহ'লে খেলা কেনেকৈ চলিব। তোমালোক চিৰকালৰ বাবে হ'ব নোৱাৰা, ২১জন্মৰ কাৰণে তোমালোক হোৱা। ২১ প্ৰজন্মৰ গায়ন কৰা হয়। তোমালোক চিৰকালৰ বাবে হ'বা সেইটো নিয়ম নাই। মই হওঁৱেই চিৰকালৰ বাবে পৱিত্ৰ। নিবাসেই কৰো পৰমধামত। মোৰ

ওচৰত জ্ঞান, পৱিত্ৰতা আদি আছেই। তোমালোকে পাহৰি যোৱা। সেয়েহে এতিয়া পিতা আহি সন্তানসকলক ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা আঁতৰাই, জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ কৰে। আন কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে মই পৰমধামৰ পৰা আহিছো, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্ধ্যাসীয়ে যদিও নিজকে পৰমাত্মা বুলি কয় কিন্তু এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে মই পৰমধামৰ পৰা আহিছো। এই মহাবাক্যৰ কোনেও নকল কৰিব নোৱাৰে।

পিতাই কয় - মই আহোৱেই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা বনাবলৈ। এতিয়া হ'ব সেইসকল যিসকল কল্পৰ আগতে হৈছিল। তোমালোকে জানা, কিমান সন্তান পৱিত্ৰ হয়। কিমান অশুদ্ধ, মলিয়নো হৈ পৰে। পিতা আহি মলিয়ন কাপোৰ পৰিষ্কাৰ কৰে। আত্মাহে মলিয়ন হয়। পিতাই আত্মাসকলক বুজায়, তোমালোকক মায়াই কিমান মলিয়ন কৰি দিছে! এটা জন্মৰ কথা নহয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ কথা। এতিয়া, পিতাই আহি আত্মাক পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ লক্ষ্য ৰূপী চাবোন দিছে। তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক আত্মা যি নিস্তেজ হৈ গৈছা যোগৰ দ্বাৰা পুণৰ জাগি উঠিব। পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে - তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াইছিলো, পিছে মায়াই মলিয়ন কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ আহিছো। মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা শিক্ষা দি আছো। আত্মাসকলক কয় - দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্পৰ্ক পাহৰি মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে আত্মা পৰিষ্কাৰ হৈ যাব। তোমালোকে ভৱিষ্যতলৈ শৰীৰো নতুন পাবা, তত্ত্ব আদিও সতোপ্ৰধান হৈ যায়। পিতাই কয়, এই পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি যোৱা। মোক স্মৰণ কৰিলে মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। এই পুৰণি দুনিয়াত কোনো বস্তু নিৰ্মাণ কৰিলে, তাৰ নতুন নাম ৰাখি দিয়ে। যেনেদৰে, নতুন দিল্লী বুলি কয় কিন্তু দুনিয়াতো পুৰণি নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিযোগ পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা সমূলি আঁতৰি যাব লাগে। তোমালোক আত্মাসকল 'শুইট হোম' লৈ যাব লাগিব। এতিয়া নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিলে অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। মনুষ্যইতো বহুতকে স্মৰণ কৰে- কোনোবাই গুৰুক, কোনোবাই কৃষ্ণক। কিন্তু এইটো নাজানে যে কৃষ্ণ আদি ক'লৈ গ'ল। এয়াও নাজানে যে সকলোৱে নিশ্চয়কৈ পুনৰ জন্ম ল'ব লাগিব। সৃষ্টিৰ আদিৰ পৰাই এই নিয়ম চলি আহিছে। সত্যযুগ আদিত দেৱী-দেৱতা আছিল গতিকে নিশ্চয় পুনৰ জন্মও তেতিয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছিল। পোন প্ৰথমতে আছিল শ্ৰীকৃষ্ণ, প্ৰথম পৱিত্ৰ মনুষ্য। তেওঁৰ মহিমা অধিক। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমান মহিমা নাই, কিয়নো শিশু পৱিত্ৰ, সতোপ্ৰধান হয়। পিছে, এইটো নাজানে যে কৃষ্ণপুৰী ক'ত। বৈকুণ্ঠ বুলি কয়, কিন্তু সত্যযুগৰ কথা কোনেও নাজানে। কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। সেই নাম-ৰূপ অন্য জন্মত হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণতো আছিল সত্যযুগত। তোমালোকে জানা, এই জগত অম্বা, জগত পিতা গৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। সত্যযুগক কৃষ্ণপুৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে কংসপুৰী। এই সকলোবোৰ আসুৰিক নাম। তাত আছে দৈৱী সম্প্ৰদায়, ইয়াত আসুৰিক সম্প্ৰদায়। এই নাম কেৱল গীতাত আছে, অন্য কোনো শাস্ত্ৰত থাকিব নোৱাৰে। পিতাই সংগম যুগত বহি শুনায়। গতিকে পিতা হ'ল ৰচয়িতা, তেওঁক মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে গায়নো কৰা - বাবা আপুনি পতিত পাৱন, আপুনি আহি এই পতিত দুনিয়াক পাৱন কৰি তোলা। পাৱন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰি পতিত দুনিয়াৰ বিনাশ কৰা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পাৱন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰে আকৌ শংকৰৰ দ্বাৰা পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ হয়। এই কথাবোৰ আন কোনোৱে নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ লগত যোগ লগোৱা। তোমালোকে দেখিছা মলিয়ন কাপোৰ আছাৰোতে কেতিয়াবা ফাটিও যায়। এনেকুৱা অজামিলৰ দৰে পাপীও আছে যি একেবাৰে পৰিষ্কাৰ নহয়। পিতাই কিমান ভালকৈ বুজায় - সন্তানসকল, অতিকৈ প্ৰিয় পিতা আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা। এয়া হৈছে অতি দুঃখধাম। সকলোৱে ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰে। ইজনে-সিজনক মাৰ-পিত কৰে আকৌ বিনতি কৰে - ভগৱান ৰক্ষা কৰা। পিতাতো মুক্তিদাতা হয়। তোমালোকে জানা - বাবা আহিছে বিশেষকৈ তোমালোক সন্তানসকলক আৰু সাধাৰণভাৱে সকলোকে শান্তিধামলৈ লৈ যোৱাৰ বাবে। তোমালোক সন্তানসকলৰো ক্ৰমানুসৰিহে ইয়াৰ নিচা

আছে। এই পঢ়াও কম নহয়! চোৱা, পঢ়ায়নো কাক! অজামিলৰ দৰে পাপ আত্মাসকলক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। সন্তানসকলক বাৰে-বাৰে বুজনি দিয়া হয় যে তোমালোকে দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো বুদ্ধিত আছে।

এই পৱিত্ৰতাৰ আচৰণ আৰু কোনেও শুনাব নোৱাৰে। সন্যাসীয়েতো ঘৰ-বাৰী একুৱায়। তোমালোকে ঘৰ-বাৰী এৰিব নালাগে। কিন্তু, পুৰণি দুনিয়াহে এৰিব লাগে। সেয়া হৈছে হৃদয়ৰ সন্যাস আৰু এয়া বেহুদৰ সন্যাস। সন্যাসীসকলে যথেষ্ট সন্মান পায়। ইয়ালৈ কোনোবা সন্যাসী আহিলে কোৱা হয় - প্ৰথমতে পোছাক সলনি কৰা। স্ত্ৰীক গৈ জ্ঞান শুনোৱা। অনেকেই আহি তোমাৰ শৰণাপন্ন হ'ব। মাতাসকলৰ অবিহনে তেওঁলোকৰ উদ্ধাৰ হ'ব নোৱাৰে, কাৰণ তোমালোকে জ্ঞান দিয়া। বাকী চৰণত ধৰাৰ কোনো কথা নাই। কোনোবাই নমস্কাৰ বা ৰাম-ৰাম কৰিলে প্ৰত্যুত্তৰ দিব লাগে। পিতায়ো কয় - সন্তানসকল, নমস্কাৰ। মই তোমালোকক মোতকৈও উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলো। তোমালোকক ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু সৃষ্টি - দুয়োৰে মালিক বনাওঁ আৰু নিজে বানপ্ৰস্থী হওঁ। পিছে, শ্ৰীমততো চলিব লাগিব। এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মুখ ঘূৰাই দিব লাগিব। যেনেদৰে ৰাম আৰু ৰাৱণৰ চিত্ৰ আছে তেনেকৈ কৃষ্ণৰো চিত্ৰ আছে - নৰকক লঠিয়াই দিছে। স্বৰ্গৰ গ্লোব হাতত আছে। পিতাই অতি সুন্দৰকৈ বুজায়, কিন্তু কোনো বিৰলাইহে এই ব্যবসায় কৰে। পিতাক তন-মন-ধন দি নতুন লয়। এয়া প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বীমা। পিতাই কয়, তোমালোকে আত্মিক পৱিত্ৰ কৰিলেহে পৱিত্ৰ শৰীৰ পাব। তাৰ পিছত স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰিবা, সেয়েহে তেওঁক সদাগৰ আৰু যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়। পতিতক পাৱন বনোৱা এইটো ঈশ্বৰীয় যাদু। পিতাই কয় - নৰকবাসী সকলক স্বৰ্গবাসী বনোৱা। কেনেকুৱা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ যাদুবিদ্যা! প্ৰাপ্তি অলেখ। পিতাই কয় - ৰজাৰো ৰজা হোৱা, পিতাক অনুসৰণ কৰা। এই পিতা (ব্ৰহ্মাবাবা) অধৰ কুমাৰ। মম্মা কুমাৰী কন্যা গতিকে অনুসৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে ক'বা, - আমি ভাই-ভনী, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। অৱশ্যে, লৌকিকত ভনীয়েকে উত্তৰাধিকাৰ নাপায়, ভায়েকেহে লাভ কৰে। ইয়াত তোমালোক সকলোৱে লাভ কৰা কাৰণ, তোমালোক সকলো আত্মা। পিতাই কয়, তোমালোক সকলো মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। তেতিয়া ভাই-ভনীৰ সম্পৰ্ক নোহোৱা হয়। তাত কেৱল পিতা আৰু সন্তানৰ সম্পৰ্ক। সেয়েহে কোৱা হয় "আমি সকলো ভাই-ভাই"। ব্ৰাদাৰহুদ্ আছে, ফাদাৰহুদ্ নাই। সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞানে অনেক ক্ষতি কৰিছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এনে নহয় যে কোনোবাই যোগত বহুৱাব লাগিব। তোমালোকে লক্ষ্য পাই গৈছা। মুৰলী শূনি পিছত চলোতে ফুৰোতে যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে। এয়া যাত্ৰা, গৈ আছা। আঠ ঘণ্টা চাৰ্ভিচ কৰা, সেয়াও ছুটি দিয়া হয়, বাকী সময় দিব লাগে। মূল কথা হৈছে পৱিত্ৰতাৰ। ইজনে সিজনক পতিত কৰি আদি-মধ্য-অন্ত দুখী কৰিছা। এতিয়া বৃক্ষজোপা সমুলি নষ্ট হৈ গৈছে। পিতা আহি নষ্টপ্ৰায় বৃক্ষজোপাক দৈৱী বৃক্ষ বনায়। এতিয়া শ্ৰীমতত চলা। শিৱবাবাইও বাৰ্তালাপ কৰে সেইদৰে ব্ৰহ্মায়ো বাৰ্তালাপ কৰে। কিন্তু, তোমালোকে জানা শিৱবাবা আমাৰ পিতাও, শিক্ষকো, সংগুৰুও হয়। তোমালোক সন্তানো হোৱা, বিদ্যার্থীও হোৱা আৰু তোমালোকক কথা দিয়ে যে তোমালোকক ওভোটাই লৈ যাম। এনেকৈ কোনোৱেও কথা দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো কেৱল নিজৰ কাৰণে ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি ৰাখি লয়। এতিয়া তোমালোকে কৰ্তৃত্ব (অথৰিটি) পাইছা। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে জগতগুৰু হৈছে এজন, তেৱেঁই সকলোৰে সংগতি কৰে। এনেকুৱা সুখদাতা পিতাক কোনেও নাজানে। পিতাক জানিলে সম্পত্তিৰ বিষয়েও জানিব। আচ্ছা!

মাতা-পিতা, বাপদাদাৰ অতি প্ৰিয়, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি তাৰ বাবে পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰাই, মুখ ঘূৰাই ল'ব লাগে। নিজৰ 'শুইট হোম'ক স্মৰণ কৰিব লাগে।
- (2) সদাগৰ পিতাৰ সৈতে সঁচা চুক্তি কৰিব লাগে। তন-মন-ধন সকলো বীমা কৰাই পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সকলো খাজনা নিজৰ মাজত সমাহিত কৰি, আন্তৰিক কষ্ট বা ঈৰ্ষাৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোতা সদায় প্ৰসন্নচিত হোৱা।

বাপদাদাই সকলো সন্তানক সমান ৰূপত সকলো খাজনা দিছে। কিন্তু কোনো কোনোৱে সেই প্ৰাপ্তিক নিজৰ মাজত সমাহিত কৰিব নোৱাৰে বা সময়ত কাৰ্য্যত প্ৰয়োগ কৰিব নোৱাৰে সেয়েহে সফলতা দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। তেতিয়া নিজে নিজেই আন্তৰিক কষ্টৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে ভাবে হয়তো মোৰ ভাগ্যই এনেকুৱা। তেওঁলোকৰ আকৌ আনৰ বিশেষতা বা ভাগ্য দেখি ঈৰ্ষা উৎপন্ন হয়। এনেকুৱা আন্তৰিক কষ্ট অনুভৱ কৰা বা ঈৰ্ষা কৰোতাসকল কেতিয়াও প্ৰসন্ন হৈ থাকিব নোৱাৰে। সদায় প্ৰসন্ন হৈ থাকিবলৈ এই দুটা কথাৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকা।

***শ্লোগান:-** স্বাৰ্থ নৰখাকৈ সঁচা অন্তৰেৰে সেৱা কৰোতাজনেই পৰিস্কাৰ আত্মা।

!!ওম শান্তি!!
